

Uitgifte

Repertoriumnummer 2023/
Datum van uitspraak 6 maart 2023
Rolnummer 2023/BB/2
Beslissing waartegen beroep 22/181/B

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

elfde kamer

Arrest

COLLECTIEVE SCHULDENREGELING - vorderingen collectieve schuldenregeling
Eenzijdig verzoekschrift
definitief
kennisgeving met een ter post aangetekende brief (art. 1675/16 §3 Ger. W.)

De h. P., wonende te ...,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. Ad., advocaat te ...,

****

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit, waarbij het arbeidshof:

- rekening hield met:
  - de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;
  - de wet van 10 oktober 1967 houdend het Gerechtelijk Wetboek, in het bijzonder de art. 1025 tot 1034 en 1675/2 tot 1675/19 van dit wetboek;
- en kennis nam van de stukken van de rechtspleging, en in het bijzonder:
  - de bestreden beschikking, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 9 december 2022 in raadkamer (17de kamer, AR 22/181/B)
  - het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd bij de griffie op 14 januari 2023;
  - de voorgelegde stukken.

De raadsman van appellant heeft zijn middelen uiteengezet tijdens de zitting in raadkamer op 6 februari 2023, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

1 FEITEN EN VOORAFGAANDE PROCEDURE

De h. P. richtte op 21 januari 2019 de BVBA S. op met adres .... Volgens de statuten had deze vennootschap tot doel: *“organisatie en exploitatie van loterijen en kansspelen, organisatie en exploitatie van gokautomaten en dergelijke waarbij de winst wordt uitgekeerd onder de vorm van speciën, exploitatie van cafésporten en automatische*

ontspanningstoestellen” (zie publicatie in de bijlagen bij het BS 24 januari 2019). De h. P. is de enige aandeelhouder van de 100 aandelen dewelke een kapitaal vertegenwoordigen van 18.600,00 euro en volledig volgestort werden. De h. P. werd benoemd tot zaakvoerder. Volgens de statuten is *“(z)ijn mandaat (...) onbezoldigd, behoudens andersluidende beslissing van de algemene vergadering”*. Op 16 april 2019 wordt het kapitaal van de vennootschap door de h. P. verhoogd met 100.000 euro (zie publicatie in de bijlagen bij het BS 8 mei 2019). Volgens de gegevens opgenomen in de laatst neergelegde jaarrekening, zijnde deze voor het boekjaar 2021 (vrij te raadplegen via de Balanscentrale van de Nationale Bank van België, <https://consult.cbso.nbb.be>), had S. in 2021 2 werknemers in dienst. Op de zitting van 6 februari 2023 werd door de raadsman van de h. P. aangegeven dat deze laatste zelf actief werkt in zijn zaak en andere taken uitvoert die geen uitstaans hebben met het bestuursmandaat dat hij bekleedt. Nog volgens zijn raadsman is het voor deze andere activiteiten dat de h. P. door S. vergoed wordt. Dit is gelijklopend met hetgeen in het verzoekschrift hoger beroep vermeld werd: *“De vergoeding die hij ontvangt is een vergoeding voor zijn prestaties als uitvoerder van werken, geen vergoeding voor zijn mandaat als bestuurder”*.

Nog volgens het verzoekschrift hoger beroep had de h. P. gezien S. amusementstoestellen in de horeca plaatst, geen werk tijdens de covid-periode 2020-2021 en zodoende geen inkomen. Ook de heropening van de horeca zou volgens het verzoekschrift hoger beroep weinig soelaas geboden hebben, gezien deze in eerste instantie enkel de terrassen betrof. Na de verdere afbouw van de maatregelen zou de h. P., nog steeds volgens het verzoekschrift hoger beroep zijn beginnen werken als een paard, de vennootschap in regel gesteld hebben en leveranciersachterstallen betaald hebben. Evenwel had B. intussen de kredieten opgezegd en wenst het de woning van de h. P., voorwerp van een hypotheek, te verkopen.

Met een eenzijdig verzoekschrift dat op 31 augustus 2022 werd neergelegd bij de griffie van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel heeft de h. P. een verzoek ingediend om te worden toegelaten tot de collectieve schuldenregeling.

Nadat de arbeidsrechtbank om bijkomende inlichtingen had verzocht en deze door de h. P. verschaft werden, werd bij beschikking van 9 december 2022 het verzoek tot collectieve schuldenregeling niet toelaatbaar verklaard en dit om de volgende redenen:

“De rechtbank stelt vast dat de verzoekende partij, de h. P., in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij zaakvoerder is van de vennootschap “S.”. Deze vennootschap heeft het ondernemingsnummer ... Nazicht in de Kruispuntbank voor Ondernemingen leert dat “S.” een besloten vennootschap is met beperkte aansprakelijkheid die werd opgericht op 22 januari 2019. Uit verdere opzoekingen in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad blijkt dat de h. P. deze vennootschap heeft opgericht.

Uit het verzoekschrift (p. 8) en de neergelegde stukken blijkt dat de h. P. zich persoonlijk borg heeft gesteld voor kredieten van de vennootschap.

Gelet op het voorgaande oordeelt de rechtbank dat de h. P. als zaakvoerder van de vennootschap “S.” een onderneming is in de zin van art. I.1 van het Wetboek van economisch recht.

De h. P. kan derhalve niet toegelaten worden tot de procedure van collectieve schuldenregeling daar hij beschouwd moet worden als onderneming in de zin van art. I.1 van het Wetboek van economisch recht.”

Deze beschikking werd met een gerechtsbrief van 14 december 2022 ter kennis gebracht van de h. P. en zijn raadsman.

De h. P. heeft bij verzoekschrift, ontvangen op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 14 januari 2023, hoger beroep ingesteld tegen deze beschikking.

2 EISEN IN HOGER BEROEP

De h. P. vraagt in zijn verzoekschrift hoger beroep:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de eerste beschikking te hervormen en dienvolgens opnieuw wijzend:

Appellant toelaatbaar te verklaren tot de collectieve schuldenregeling.”

3 BEOORDELING

3.1 Ontvankelijkheid

Uitspraken inzake de toelaatbaarheid moeten door een gerechtsbrief ter kennis gebracht worden (art. 1675/16 §2, 1° Ger.W.). De kennisgeving geldt als betekening (art. 1675/16 §4 Ger.W.). Dit betekent dat het hoger beroep moet worden ingesteld binnen een termijn van één maand (art. 1051 Ger.W.) vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de gerechtsbrief werd aangeboden op de woonplaats van de geadresseerde (art. 53bis Ger.W.).

De beschikking van niet-toelaatbaarheid van de arbeidsrechtbank werd op 14 december 2022 bij gerechtsbrief verstuurd aan de h. P. Uit het rechtsplegingsdossier van de arbeidsrechtbank blijkt dat deze gerechtsbrief aan de h. P. werd aangeboden op 15 december 2022. Dit betekent dat de beroepstermijn van één maand een aanvang nam op 16 december 2022. De h. P. tekende hoger beroep aan op 14 januari 2023. Het

hoger beroep is tijdig. Ook aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan. Het hoger beroep is zodoende toelaatbaar.

3.2 Grond van de zaak

3.2.1

Zoals hoger reeds werd aangehaald, wordt in de bestreden beschikking gesteld dat de h. P. als zaakvoerder van S. een onderneming is in de zin van art. I.1 van het Wetboek van Economisch recht en zodoende niet kan toegelaten worden tot de collectieve schuldenregeling.

De h. P. daarentegen meent, met verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie van 18 maart 2022 (AR C.21.006.F, <https://juportal.be>), dat hij geen georganiseerde onderneming is en dat het loutere feit zaakvoerder te zijn in een vennootschap hem niet het karakter van ondernemer verleent. Hij voert aan dat hij geen georganiseerde onderneming is en dat het loutere feit dat hij zaakvoerder is van één vennootschap, zonder dat het waarnemen van (meerdere) bestuursmandaten in een georganiseerde context gebeurt, hem niet het karakter van ondernemer verleent. Aldus moet hij tot de collectieve schuldenregeling toegelaten worden.

3.2.2

Art. 1675/2 Ger.W. voorziet het volgende inzake de toelaatbaarheid tot de procedure van collectieve schuldenregeling:

“Elke natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van artikel 1 van het Wetboek van Koophandel kan, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen.

Indien de in het eerste lid bedoelde persoon vroeger koopman is geweest, kan hij dat verzoek slechts indienen ten minste zes maanden na het stopzetten van zijn handel of, zo hij failliet werd verklaard, na de sluiting van het faillissement. (onderlijning door het arbeidshof)

Art. 254 van de wet van 15 april 2018 houdende hervorming van het ondernemingsrecht bepaalt daarnaast het volgende:

“Vanaf de datum van inwerkingtreding van deze wet dienen in alle wetten, tenzij anders bepaald, de begrippen “handelaar” of “koopman” in de zin van artikel 1 van het Wetboek van koophandel te worden verstaan als “onderneming” in de zin van artikel I.1 van het Wetboek van economisch recht.

In afwijking van het eerste lid laat deze wet de toepassing onverlet van wettelijke, reglementaire of deontologische bepalingen die met verwijzing naar “handelaar”, “koopman” of afgeleide begrippen beperkingen opleggen aan de toegelaten activiteiten van gereguleerde beroepen.”

Aangezien de wet van 15 april 2018 in werking is getreden op 1 november 2018 en er terzake geen andersluidende bepalingen zijn, moet art. 1675/2 Ger.W. met ingang van 1 november 2018 als volgt gelezen worden:

“Elke natuurlijke persoon, die geen onderneming is in de zin van artikel I.1 van het Wetboek van economisch recht kan, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen.

Indien de in het eerste lid bedoelde persoon vroeger onderneming is geweest, kan hij dat verzoek slechts indienen ten minste zes maanden na het stopzetten van zijn onderneming of, zo hij failliet werd verklaard, na de sluiting van het faillissement.”
(onderlijning door het arbeidshof)

De natuurlijke persoon die een onderneming is in de zin van art. I.1 van het Wetboek van economisch recht kan dus niet toegelaten worden tot de collectieve schuldenregeling.

Bijgevolg moet het arbeidshof om te beoordelen of de h. P. kan toegelaten worden tot de collectieve schuldenregeling nagaan of de h. P. op het ogenblik van zijn verzoek, een onderneming was in de zin van art. I.1 van het Wetboek van economisch recht.

3.2.3

Art. I.1 van het Wetboek van economisch recht (hierna “WER”) bepaalt:

“Behoudens andersluidende bepaling, wordt voor de toepassing van dit Wetboek verstaan onder:

1° onderneming: elk van volgende organisaties:

- (a) iedere natuurlijke persoon die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent;*
- (b) iedere rechtspersoon;*
- (c) iedere andere organisatie zonder rechtspersoonlijkheid.”*

Er bestaat geen discussie over het feit dat een natuurlijke persoon in alle geval maar als onderneming bestempeld kan worden wanneer deze persoon “zelfstandig” is én “een beroepsactiviteit uitoefent” (art. I.1, 1° (a) WER).

Aan het criterium van *zelfstandigheid* is voldaan wanneer de activiteit niet wordt uitgeoefend in ondergeschikt verband (zie en vgl. MvT, *Parl. St. Kamer 2017-18, Doc. 54 2828/001, 10*), dus niet als werknemer of ambtenaar.

Wat de *uitoefening van een beroepsactiviteit* betreft, is enerzijds vereist dat deze activiteit met een zekere regelmaat wordt uitgeoefend en anderzijds dat daarmee een inkomen wordt behaald, minstens het verwerven van inkomsten wordt beoogd (zie en vgl. D. BRULOOT e.a., “Het faillissement van bestuurders van rechtspersonen en onbeperkt aansprakelijke vennoten: licht aan het einde van de tunnel”, *TIBR 2021, (19) 21*).

Daarnaast is het arbeidshof van oordeel dat de uitdrukkelijke vermelding “*elk van volgende organisaties*” in art. 1.1, 1° WER na “*onderneming*”, alvorens over te gaan tot een ophijsting onder (a) tot (c) niet geheel betekenisloos is. Zo de wetgever geen enkele inhoud had willen geven aan deze vermelding, dan valt het niet in te zien waarom deze werd opgenomen. Het begrip “*organisatie*” moet ruim en soepel beoordeeld worden en vereist, gezien het ontbreken van een wettelijke definitie, zeker niet in hoofde van de natuurlijke persoon het voeren van een eigen boekhouding of het beschikken over eigen personeelsleden. Er moet enkel nagegaan worden of in hoofde van de natuurlijke persoon het bestaan kan geïdentificeerd worden van een geheel van materiële, financiële of menselijke middelen met het oog op de zelfstandige uitoefening van een beroepsactiviteit, zoals ook het Hof van Cassatie stelt in het arrest van 18 maart 2022 dat door de he. P. wordt aangehaald. Gezien in de opsomming het woord “*of*” figureert, gaat het duidelijk om een niet-cumulatieve opsomming. Dat het moet gaan om een “*geheel*” houdt in dat de middelen waarvan sprake op een stabiele wijze worden aangewend en dat het dus niet gaat om een geïsoleerde, punctuele of *ad hoc* actie of activiteit.

Specifiek wat het mandaat van zaakvoerder/bestuurder van een vennootschap betreft, moet -gezien de aard van de activiteit (beleid en beleidsbeslissingen) aangenomen worden dat het geheel van materiële, financiële of menselijke middelen dat noodzakelijk is om deze activiteit uit te voeren, redelijk beperkt is. Dergelijke activiteit kan uitgevoerd worden wanneer men beschikt over een beperkt aantal middelen, zoals bv. computer/laptop, gsm, internet, e-mailadres, kantoor). Daarbij is het niet vereist dat het gaat om persoonlijke middelen van de zaakvoerder/bestuurder, maar kan er ook sprake zijn van een organisatie zelfs in de hypothese dat deze aan hem ter beschikking gesteld worden door de vennootschap waarvan hij zaakvoerder/waarin hij bestuurder is. In het arrest van 18 maart 2022 heeft het Hof van Cassatie immers niet gesteld dat de organisatie extern aan de vennootschap moest zijn. (zie en vgl. W. DAVID, “Les dirigeants d’entreprise(s) sont-ils eux-mêmes des entreprises ? Quelques réflexions à la suite de l’arrêt de la Cour de cassation du 18 mars 2022” in N. OUCHINSKY (ed.), *Actualités en droit de l’insolvabilité*, Larcier, Brussel, 2022, p. 19) Ook het feit dat de bestuurder/zaakvoerder zich persoonlijk borg heeft gesteld ten voordele van de vennootschap of een kredietovereenkomst is aangegaan bv. om materiaal aan te kopen om zijn activiteit uit te oefenen, zijn elementen die wijzen op het bestaan van een organisatie in hoofde van de zaakvoerder/bestuurder. (zie en vgl. W.

DAVID, *o.c.*, p. 20; F.-X. HORION, “L’indépendant et la faillite” in C. BEDORET (ed.), *Au cœur de la médiation de dettes*, Anthemis, Limal, 2022, 454-455)

Samenvattend kan besloten worden dat de arbeidsrechtbanken en arbeidshoven *in concreto* moeten onderzoeken of de verzoeker een professionele activiteit heeft die hij op zelfstandige wijze uitoefent, in het kader van een geheel van materiële, financiële of menselijke middelen. Indien zij op basis van het concrete dossier besluiten dat dit het geval is, dan is de verzoeker een onderneming en kan deze persoon niet toegelaten worden tot de collectieve schuldenregeling.

3.2.4

De h. P. is zaakvoerder van S. Hij houdt voor dat dit geen beroepsactiviteit is nu hij daarnaast geen andere bestuursmandaten waarneemt.

In tegenstelling tot wat de h. P. voorhoudt, kan ook het waarnemen van één enkel bestuursmandaat een beroepsactiviteit betreffen. Uit niets blijkt dat er maar sprake kan zijn van een onderneming in de zin van art. 1.1, 1° (a) WER indien de natuurlijke persoon in kwestie meerdere bestuursmandaten waarneemt.

Het arbeidshof is van oordeel het uitoefenen van het mandaat van zaakvoerder in S. door de h. P. alleszins de uitoefening van een beroepsactiviteit betreft. Het is zeer duidelijk dat het niet gaat om een louter formeel of passief mandaat. De h. P. is de enige zaakvoerder. Aldus is hij als enige verantwoordelijk voor het beleid en het nemen van de beleidsbeslissingen. Uit het verzoekschrift hoger beroep blijkt dat de h. P. ook actief optreedt als zaakvoerder. Het verzoekschrift vermeldt immers: “*Appellant is post corona beginnen werken als een paard, stelde S. in regel, maakte een gerechtelijke ontbinding ongedaan, betaalde leveranciersachterstallen tijdens de pandemie opgebouwd, ...*”. Uit het door de h. P. bij de arbeidsrechtbank neergelegde vonnis van de Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel van 17 mei 2022 (stuk 3 in het rechtsplegingsdossier van de arbeidsrechtbank) blijkt inderdaad dat het de h. P. is die derdenverzet heeft aangetekend tegen de gerechtelijke ontbinding van S. Het betreft dus een effectief en actief mandaat (zie en vgl. F.-X. HORION, “L’indépendant et la faillite” in C. BEDORET (ed.), *Au cœur de la médiation de dettes*, Anthemis, Limal, 2022, 454). De activiteit wordt duidelijk met een zekere regelmaat uitgeoefend en tevens wordt daarmee het verwerven van inkomsten beoogd. Het mandaat op zich is weliswaar onbezoldigd volgens de vermeldingen in de oprichtingsakte, doch de h. P. is de enige aandeelhouder. Het is duidelijk dat het beheer van de vennootschap het behalen van omzet beoogt teneinde hem alleszins indirect een inkomen te verschaffen (zie hieronder i.v.m. de “inkomsten als zelfstandige” die in het inleidend verzoekschrift vermeld worden). De zaakvoerder van een bvba, zoals S., kan zich bij de uitoefening van dit mandaat niet in een band van ondergeschiktheid bevinden tegenover de vennootschap (zie en vgl. Cass. 8 oktober 1979, *JTT* 1980, 59). De bestuurder van een vennootschap kan in die hoedanigheid niet door een arbeidsovereenkomst met de

vennootschap verbonden zijn (zie art. 5:70 §1, 2de lid WVV). Het mandaat van zaakvoerder in S. betreft dus de zelfstandige uitoefening van een beroepsactiviteit.

Bovendien merkt het arbeidshof op dat de h. P. zich in zijn argumentatie ten onrechte focust op zijn mandaat van zaakvoerder. Zoals hij zelf aangeeft in zijn verzoekschrift hoger beroep is hij naast zijn mandaat ook nog actief als *“uitvoerder van werken”*. Het is -volgens hem- die activiteit waarvoor hij door de vennootschap vergoed wordt (zie verzoekschrift hoger beroep p. 3: *“De vergoeding die hij ontvangt is een vergoeding voor zijn prestaties als uitvoerder van werken, geen vergoeding voor zijn mandaat als bestuurder”*). In zijn inleidend verzoekschrift van 31 augustus 2022 geeft hij deze inkomsten in de rubriek *“7. Inkomsten”* zelf op als *“inkomsten als zelfstandige”* verschuldigd door *“S.”*. Als bewijs hiervan verwijst hij naar het stuk 4 gevoegd bij zijn inleidend verzoekschrift. Dit stuk 4 betreft een *“loonstaat”* die verwijst naar een hoedanigheid van *“zelfstandige/voltijds”*. Het is uiteraard mogelijk dat een zaakvoerder actief meewerkt in de zaak en dus ten behoeve van de vennootschap een activiteit uitoefent of handelingen stelt naast zijn mandaat die niet te beschouwen zijn als de uitoefening van dat mandaat. Hij kan daarvoor uiteraard ook vergoed worden. De h. P. kan dergelijke activiteit evenwel enkel maar ontplooiën in de hoedanigheid van zelfstandige en nooit als een werknemer. Een werknemer moet immers in ondergeschikt verband werken (art. 2 & 3 Arbeidsovereenkomstenwet 3 juli 1978; art. 328, 5° Programmawet (I) van 27 december 2006 (Titel XIII – Aard van de arbeidsrelaties). Aangezien de h. P. de enige zaakvoerder en tevens enige aandeelhouder is, is er geen enkel orgaan binnen S. dat over hem enig gezag kan uitoefenen (zie en vgl. W. VAN EECKHOUTTE en E. VAN OOSTVELDT, *“Het sociaal statuut van de zaakvoerder/bestuurder”* in H. BRAECKMANS (red.), *De BV in de praktijk*, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2022, p. 202 (III.3.2 -4)). De activiteit die de h. P. voor S. uitvoert naast zijn mandaat van zaakvoerder, betreft noodzakelijk een beroepsactiviteit als zelfstandige, beroepsactiviteit die bestaat in het leveren van diensten (*“werken”* zoals hij dat aanduidt) aan S. teneinde hem een inkomen te verschaffen. In die optiek is het ook te begrijpen dat de h. P. bijdragen als zelfstandige verschuldigd is aan S.L. (als schuldeiser nr. 4 opgenomen in het inleidend verzoekschrift, met bijbehorend stuk 7). Een kosteloos mandaat als zaakvoerder (wat zijn mandaat volgens de oprichtingsakte zou zijn) zal immers in principe geen aanleiding geven tot het verschuldigd zijn van bijdragen als zelfstandige (art. 3 KB nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen en art. 2 KB van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het KB nr. 38). De dienstverlening aan S. betreft dus de zelfstandige uitoefening van een beroepsactiviteit.

In hoofde van de h. P. is er dus ontegensprekelijk sprake van een zelfstandige beroepsactiviteit (mandaat van zaakvoerder in S. gecombineerd met zelfstandige dienstverlening aan S. naast zijn mandaat).

Het arbeidshof is daarbij van oordeel dat de h. P. deze zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent in het kader van een geheel van materiële, financiële of menselijke middelen. Het arbeidshof neemt daartoe de volgende elementen in aanmerking:

- De h. P. stelt zijn gehele activiteit ten dienste van de vennootschap en dit op stabiele en consequente wijze: hij doet niet enkel het beheer van de vennootschap, doch levert ook andere diensten aan de vennootschap.
Er is dus sprake van de inzet van menselijke middelen.
- Het e-mailadres dat de h. P. in zijn inleidend verzoekschrift opgeeft, is "...". Hij beschikt dus over een professioneel e-mailadres verschaft door de vennootschap om zijn beroepsactiviteiten uit te oefenen. Hij beschikt ontegensprekelijk ook over een ruimte of kantoor om zijn beroepsactiviteiten uit te oefenen. De vennootschap is gevestigd op zijn thuisadres. Deze woning met hangar is zijn persoonlijke eigendom (zie vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, 37ste kamer, familierechtbank van 10 februari 2022, p. 4, waar vermeld wordt: *"De echtelijke woning is een eigen goed van vader. Zijn bedrijf is gelegen in een hangar achter de woning."*).
Er is dus eveneens sprake van de inzet van materiële middelen.
- De h. P. is 5 "businesskredieten" aangegaan voor een bedrag van 466.393,06 euro (actueel saldo, zie schuld nr. 1 in het inleidend verzoekschrift). Uit het bijgevoegd stuk 9 blijkt dat het gaat om 1 betaalrekening, 2 investeringskredieten en 2 beroepskredieten. Het gaat dus duidelijk om kredieten aangegaan ten behoeve van S., dan wel om zijn beroepsactiviteiten te financieren. Daarnaast blijkt dat hij persoonlijk diende in te staan voor de betaling van de sociale bijdragen (schuld nr. 4 in het inleidend verzoekschrift, met bijbehorend stuk 7).
Er is dus tenslotte ook sprake van de inzet van financiële middelen.

De h. P. oefende zijn professionele activiteit op zelfstandige wijze uit, in het kader van een geheel van materiële, financiële of menselijke middelen. Er is sprake van een eigen organisatie in hoofde van de h. P.

De h. P. is dus een onderneming in de zin van art. I.1, 1° WER.

Hij kan niet toegelaten worden tot de collectieve schuldenregeling.

Het hoger beroep van de h. P. is ongegrond.

OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBEIDSHOF

De wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

Het arbeidshof spreekt recht op eenzijdig verzoekschrift en na appellante partij te hebben gehoord.

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van de h. P. ontvankelijk, maar ongegrond.

De beschikking van 9 december 2022 wordt bevestigd.

Kosteloze procedure.

Aldus gewezen en ondertekend door de elfde kamer van het arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Het arrest wordt uitgesproken in de raadkamer van de 11^e kamer van het Arbeidshof te Brussel, op 6 maart 2023 door :

Annelies GIELEN,
Bijgestaan door Mevr. ...

raadsheer
griffier